

ความเข้าใจสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธจังหวัดยะลา

Understanding Thai Idioms of Thai Muslim Students

and Thai Buddhist Students in Yala Province

สารีพี๊ะ สาแม^{1*} คอรีเยาะ ฮีแลหฺวา² สฺไบตะ สฺดิง³ นูรีซา อูมาโมง⁴ ญฺสมี่ โตะบิล่า⁵
และขวัญตา ทวีสุข⁶

Sareepah Samae^{1*} Khoriyoh Hilaehuwa² Subaidah Suding³ Nureesa Aumamong⁴
Yasmi Tohbila⁵ and Khwanta thaweasuk⁶

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้เป็นการศึกษาความเข้าใจสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธจังหวัดยะลา มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาความเข้าใจความหมายสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธจังหวัดยะลา 2) เพื่อศึกษาความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้ของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธจังหวัดยะลา 3) เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจและความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้ มีกลุ่มผู้บอกข้อมูลคือ นักเรียนชาวไทยมุสลิมจำนวน 20 คนและนักเรียนชาวไทยพุทธจำนวน 20 คน จากโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 รวมทั้งหมด 40 คน โดยใช้เครื่องมือแบบทดสอบความเข้าใจความหมายสำนวนไทย จำนวน 10 ข้อ และแบบทดสอบความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้ จำนวน 10 ข้อ ผลการศึกษาพบว่า ความเข้าใจความหมายสำนวนไทยของนักเรียนฯ จำแนกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) เข้าใจความหมายตรงตามสำนวนมากที่สุดคือ น้ำขึ้นให้รีบตัก 2) เข้าใจความหมายใกล้เคียงสำนวนมากที่สุด คือ ตัวใครตัวมัน 3) เข้าใจความหมายไม่ตรงตามสำนวนมากที่สุดคือ ฟังหูไว้หู ด้านความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้ของนักเรียนฯ พบว่า สำนวนที่นักเรียนชาวไทยมุสลิมมีความสามารถในการนำไปใช้มากที่สุดคือ กลิ้งครกขึ้นภูเขา สีซอให้ควายฟัง และสำนวนที่นักเรียนชาวไทยพุทธมีความสามารถในการนำไปใช้มากที่สุด คือ กลิ้งครกขึ้นภูเขา ด้านการเปรียบเทียบความเข้าใจความหมายสำนวนไทยและความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้ของนักเรียนฯ พบว่า นักเรียนชาวไทยพุทธเข้าใจความหมายสำนวนไทยมากกว่านักเรียนชาวไทยมุสลิม และความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้ของนักเรียนฯ พบว่า นักเรียนชาวไทยพุทธมีความสามารถในการนำไปใช้สำนวนมากกว่าชาวไทยมุสลิม

คำสำคัญ : ความเข้าใจสำนวนไทย, นักเรียนชาวไทยมุสลิม, นักเรียนชาวไทยพุทธ, จังหวัดยะลา

¹⁻⁵นักศึกษปริญาตรี หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏ ยะลา 95000

⁶อ.สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ ยะลา 95000

*Corresponding author: Tel.: 080-7041985. E-mail address: sareepah016@gmail.com

Abstract

This research is to study the understanding of Thai idioms of Thai Muslim students and Thai Buddhist students in Yala province. The purposes of the research are: 1) to study the understanding of Thai idioms meaning of Thai Muslim students and Thai Buddhist students in Yala province 2) to study the ability to apply Thai idioms of Thai Muslim students and Thai Buddhists in Yala province, 3) to compare the understanding and the ability to apply Thai idioms. There is a group of informants, 20 Thai Muslim students and 20 Thai Buddhist students from Municipality 4 School (Thanawithi), with a total of 40 students, with the use of Thai Meaning Test, 10 questions, and Thai Application Test, 10 questions. The research found that understanding of Thai idioms meaning of students could be classified into three types: 1) Thai idiom that students understood the meaning most was “Make Hay While the Sun Shines”, 2) Thai idiom that students understood the meaning most closely resemble idiom was “every man for himself., 3) Thai idiom that students could not match the meaning most was “take something with a grain of salt.” The findings also revealed that the idioms that Thai Muslim students applied the most were “It’s an uphill task”, “To play a fiddle to a water buffalo.” And the idioms that Thai Buddhist students applied the most was “It’s an uphill task”. In the comparison of understanding meaning of Thai idioms and the ability to apply Thai idioms for students, it was found that Thai Buddhist students understood Thai idioms meaning more than Thai Muslim students. In terms of ability to apply Thai idioms, Thai Buddhist students were able to apply Thai idioms more than Thai Muslims.

Key words: Understanding Thai idioms, Thai Muslim students, Thai Buddhists, Yala province

บทนำ

มนุษย์ทั่วโลกมีภาษาเป็นของตัวเอง เช่นเดียวกับประเทศไทยก็มีภาษาเป็นของตัวเอง คือ การเปล่งเสียงด้วยภาษาไทย ซึ่งภาษานี้ก็เป็นตัวกลางให้กับผู้ส่งสารหากเราใช้ภาษาในการสื่อสารเพียงอย่างเดียวทำให้ภาษานั้นไม่น่าสนใจ และยังมีภวณำำนวนเข้ามาใช้ เพื่อให้เกิดความน่าสนใจมากขึ้น สำนวนไทยมีเสน่ห์ที่ใช้ภาษาอย่างมีชั้นเชิงชวนคิด เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวโดยการดั่งสิ่งที่อยู่รอบตัวมาเปรียบเทียบกับนอกจากนี้สำนวนบางสำนวน มักโดยการทำวิถีชีวิตที่ผูกพันกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรอบตัวมาเปรียบเทียบกับสอดแทรกด้วยคุณธรรมคำสอน คติสอนใจ และยังเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิต เห็นถึงสภาพสังคม วัฒนธรรมความเป็นอยู่ของแต่ละยุคสมัยด้วย

วันเนา ยูเด็น [1] ให้ความหมายของสำนวนหมายถึง ถ้อยคำหรือสำนวนหรือเขียนคำที่มีความหมายไม่ตรงกับรากศัพท์ หรือตรงไปตรงมาตามพจนานุกรมแต่เป็นถ้อยคำที่มีความหมายเป็นอย่างอื่นขึ้นอยู่กับเรื่องทีกล่าวถึง โดยมีชั้นเชิงของถ้อยคำชวนให้คิดหรือตีความ จึงถือว่าเป็นภาษาที่มีความลึกซึ้งซับซ้อนถือเป็นความสามารถอย่างหนึ่งในการใช้ภาษา”

บุญเกิด รัตนแสง [2] ได้กล่าวถึงสำนวนไว้ว่า “สำนวนไทยเป็นเครื่องชี้ให้เห็นความสามารถของการใช้ภาษาการวางเรียงถ้อยคำ การรวมความยาวๆให้สั้น อาจใช้เป็นเครื่องมือเตือนใจให้เรามีความรอบคอบ ใช้เป็นคำสอนให้รู้หน้าที่ รู้เวลาและเป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นวิถีการดำเนินชีวิตของคนในอดีต”

ในปัจจุบันพบว่าการใช้สำนวนไทยเริ่มเลือนรางและไม่ได้รับความนิยมจากอดีตมากนัก โดยเฉพาะกับกลุ่มคนรุ่นใหม่ดังที่ อุทัย ไชยานนท์ [3] กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้การใช้สำนวนไทยลดน้อยลง สรุปได้ว่าปัจจุบันสำนวนสุภาพ คำพังเพย หรือ อุปมาอุปไมย มักจะลึบเลือนไปจากคนไทยสมัยใหม่ โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นในปัจจุบัน ทั้งนี้เป็นเพราะเห็นปัจจัยหลายอย่างไม่ว่าจะเป็น การติดต่อสื่อสารเปลี่ยนแปลงไปทั้งสิ้น แต่แท้จริงแล้วสำนวนสุภาพ และคำพังเพย เหล่านี้เป็นส่วนสะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตของชาวไทย วัฒนธรรมไทย ประเพณีไทย ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทยเป็นเวลายาวนาน เป็นมรดกมาแต่โบราณกาล

ด้วยเหตุนี้ทำให้ผู้วิจัยอยากทราบถึงความเข้าใจสำนวนไทยและความสามารถในการนำไปใช้สำนวนของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ จังหวัดยะลา เนื่องจากพบว่านักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธมีสภาพแวดล้อมและการดำเนินชีวิตที่ต่างกัน ทำให้การใช้สำนวนของนักเรียนชาวไทยมุสลิมซึ่งมักได้ยิน แต่ไม่ค่อยได้นำไปใช้ในการสื่อสาร ส่วนใหญ่จะใช้ภาษามลายูในการสื่อสาร ต่างกับนักเรียนชาวไทยพุทธที่ได้ยินและมีการใช้สำนวนควบคู่ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันอยู่บ้าง

จากเหตุดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยได้ทดลองลงพื้นที่เก็บข้อมูลเกี่ยวกับความเข้าใจความหมายและความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้ของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) ระดับชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 – 6

ตารางที่ 1 ตัวอย่างการเปรียบเทียบความเข้าใจความหมายสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมและนักเรียนชาวไทยพุทธ

ลำดับที่	สำนวน	ความหมายตามสำนวนไทย	นักเรียนชาวไทยมุสลิม	นักเรียนชาวไทยพุทธ
1	นกสองหัว	ทำตนเข้าได้ทั้งสองฝ่าย จิตใจโลเลกลับหลอก	อยู่ทั้งสองฝ่าย	ทำตัวอยู่ทั้งสองคน
2	เห็นช้างขี้ ขี้ตามช้าง	ทำตามอย่างคนใหญ่คนโต หรือมั่งมีเรื่อยไป โดยไม่มองถึงสภาพของตนเอง	ทำตามผู้อื่น	ทำตามผู้อื่นเห็นใครทำอะไรเราก็ทำตามด้วย
3	เอาหูไปนา เอาตาไปไร่	ไม่สนใจ, แสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น	คนอื่นเรียก ทำเป็นไม่ได้ยิน	ตัวใครตัวมัน ไม่สนใจใคร
4	ชิงกีรา ช่างกีแรง	ต่างคนต่างไม่ยอมกัน และกัน	ต่างก็ไม่ยอมแพ้	ต่างคนต่างเอาชนะกัน
5			รักลูกต้องดี	รักลูกต้องคอยตักเตือน

รักวัวให้ผูก รักลูกให้ ตี	รักลูกต้องคอยว่า ตักเตือนให้เป็นคนดีอยู่ เสมอ		
------------------------------	---	--	--

จากตารางที่ 1 ทำให้เห็นความเข้าใจความหมายสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ พบว่านักเรียนมีความเข้าใจความหมายสำนวนได้ตรงตามสำนวน และใกล้เคียงสำนวน เนื่องจากนักเรียนชาวไทยมุสลิมและนักเรียนชาวพุทธมีพื้นฐานความเข้าใจความหมายสำนวนที่ต่างกัน

ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความเข้าใจสำนวนไทยและความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้สำนวนของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ เพราะว่าสำนวนไทยมีความสำคัญต่อวิถีชีวิตรวมไปถึงการอยู่ร่วมกันในสังคม นอกจากนี้ข้อมูลก็เป็นที่น่าสนใจเพื่อนำมาศึกษาความเข้าใจสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ จังหวัดยะลา และเพื่อดูความเข้าใจสำนวนไทยระหว่างนักเรียนที่นับถือศาสนาต่างกัน วิธีการดำเนินชีวิตต่างกัน บริบทที่ต่างกัน ในการใช้ว่ามีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความเข้าใจความหมายสำนวน ความสามารถในการนำไปใช้สำนวน และเปรียบเทียบความเข้าใจสำนวนไทย เปรียบเทียบความสามารถในการนำไปใช้สำนวนไทย ของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) โดยวิธีการสุ่มเลือกกลุ่มผู้บอกข้อมูลเป็นนักเรียนชาวไทยมุสลิม จำนวน 20 คน และนักเรียนชาวไทยพุทธ 20 คน รวมทั้งหมด 40 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 ใช้เครื่องมือแบบทดสอบเรื่องความเข้าใจสำนวนไทยและความสามารถในการนำไปใช้สำนวนไทย ของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) จำนวน 20 ข้อโดยเก็บข้อมูลในช่วงเดือนกันยายน 2561 เพื่อวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความเข้าใจความหมายสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ จังหวัดยะลา 2) เพื่อศึกษาความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้ของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ จังหวัดยะลา 3) เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจและความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้เปรียบเทียบความเข้าใจความหมายสำนวนไทย ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ และนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลวิเคราะห์ความเข้าใจความหมายสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี)

ตอนที่ 2 ผลวิเคราะห์ความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้ของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี)

ตอนที่ 3 ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบความเข้าใจความหมายและความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้ของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี)

ตอนที่ 1 ผลวิเคราะห์ความเข้าใจความหมายสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ดังนี้

ความเข้าใจความหมายสำนวน หมายถึง ความเข้าใจความหมายสำนวนไทยที่ตรงตามสำนวนที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งนักเรียนสามารถให้ความหมายของสำนวนเป็นไปในลักษณะเดียวกัน หรือตรงความหมายของสำนวนนั้น ๆ

ความเข้าใจความหมายจากสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนไทยพุทธ มีความเข้าใจที่ตรงตามสำนวน จำนวนแบบทดสอบ 10 สำนวน และจำนวนผู้บอกข้อมูล 40 คน มีนักเรียนมีความเข้าใจความหมายตรงตามสำนวนมากที่สุด คือ “น้ำขึ้นให้รีบตัก” จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 77.5 สำนวนที่นักเรียนมีความเข้าใจความหมายตรงสำนวนรองลงมาเท่ากัน คือ “กระต่ายตื่นตูมและฟังหูไว้หู” จากนักเรียนทั้งหมด 40 คน มีนักเรียนมีความเข้าใจความหมายถึง 10 คน คิดเป็นร้อยละ 25

ตัวอย่าง สำนวนที่นักเรียนมีความเข้าใจความหมายสำนวนตรงสำนวนมากที่สุด คือน้ำขึ้นให้รีบตัก หมายถึง มีโอกาสทำอะไรให้เป็นประโยชน์แก่ตนนักเรียนมีความเข้าใจความหมายว่า มีโอกาสให้รีบคว้า, มีโอกาสให้รีบทำ, ทำอะไรก็รีบทำ มีโอกาสก็ทำให้ดี

สำนวนที่นักเรียนมีความเข้าใจความหมายตรงสำนวนรองลงมาเท่ากัน คือ “กระต่ายตื่นตูมและฟังหูไว้หู” สำนวน กระต่ายตื่นตูม หมายถึง ตื่นในเรื่องไร้เหตุผลนักเรียนเข้าใจความหมายว่า ตกใจจนไม่มีสติ, ตื่นเต้นไปกับสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ,ความตกใจ, ตกใจกับปัญหาที่เจอและฟังหูไว้หู หมายถึง รับฟังคำพูด หรือเรื่องราวอะไรไว้แต่ไม่ได้เชื่อทั้งหมดนักเรียนเข้าใจความหมายว่า เชื่ออย่างไว้อย่าง, พิจารณาให้รอบคอบก่อนฟัง, ไม่ควรเชื่อคำพูดของผู้อื่นต้องพิจารณาให้ดีก่อนเชื่อ, ไม่ควรเชื่อสิ่งที่คนอื่นพูดทุกเรื่อง

ความเข้าใจความหมายที่ใกล้เคียงสำนวนเดิม หมายถึง ความเข้าใจในความหมายในสำนวนไทยที่ใกล้เคียงกับสำนวนที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งนักเรียนสามารถให้ความหมายของสำนวนได้ใกล้เคียงกับสำนวนนั้น ๆ

ความเข้าใจความหมายใกล้เคียงสำนวนเดิมสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนไทยพุทธ จำนวนแบบทดสอบ 10 ข้อ และจำนวนผู้บอกข้อมูล 40 คน มีนักเรียนเข้าใจความหมายใกล้เคียงสำนวนเดิม มากที่สุด คือสำนวน “ตัวใครตัวมัน” จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5 สำนวนที่นักเรียนเข้าใจความหมายใกล้เคียงสำนวนเดิมนรองลงมาเท่ากัน คือ สำนวน “น้ำขึ้นให้รีบตักและฟังหูไว้หู” จากนักเรียนทั้งหมด 40 คน มีนักเรียนเข้าใจความหมายใกล้เคียงสำนวนเดิม 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5

ตัวอย่างสำนวนที่นักเรียนเข้าใจความหมายใกล้เคียงสำนวนเดิมมากที่สุด คือตัวใครตัวมันหมายถึง ต่างคนต่างหาทางช่วยตัวเองนักเรียนมีความเข้าใจใกล้เคียงสำนวนเดิมว่า ต่างคนต่างอยู่, ต่างคนต่างไป, แยกทางกันไป, ต่างคนต่างทำ ไม่มีใครสนใจใคร

สำนวนที่นักเรียนเข้าใจความหมายใกล้เคียงสำนวนเดิมนรองลงมาเท่ากัน คือน้ำขึ้นให้รีบตัก และฟังหูไว้หู น้ำขึ้นให้รีบตัก หมายถึง มีโอกาสทำอะไรให้เป็นประโยชน์แก่ตนได้ให้รีบทำ นักเรียนมีความเข้าใจความหมายใกล้เคียงสำนวนเดิมว่า มีโอกาสก็ทำตอนนี้, ควรรับโอกาสที่ได้, มีโอกาสที่จะได้ทำสิ่งต่าง ๆ ฟังหูไว้หู หมายถึง รับฟังคำพูด หรือเรื่องราวอะไรไว้แต่ไม่ได้เชื่อทั้งหมด นักเรียนมีความเข้าใจความหมายใกล้เคียงสำนวนเดิมว่า ฟังแล้วเก็บเป็นความลับ นักเรียนมีความเข้าใจความหมายว่า อายุห่างกัน, คนอายุน้อยต้องเคารพคนอายุมาก, ไก่กินปลาช่อน, ชอบแก่ปลาไก่แม่

ความเข้าใจความหมายที่ไม่ตรงตามสำนวน หมายถึง ความเข้าใจในความหมายสำนวนไทยที่ไม่ตรงตามสำนวนที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งนักเรียนสามารถให้ความหมายของสำนวนไม่ตรงสำนวนนั้น ๆ

ความเข้าใจความหมายที่ไม่ตรงตามสำนวนของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนไทยพุทธ จำนวนแบบทดสอบ 10 ข้อ และจำนวนผู้บอกข้อมูล 40 คน มีนักเรียนเข้าใจความหมายไม่ตรงตามสำนวนมากที่สุด คือ “ฟังหูไว้หู” จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 67.5 สำนวนที่นักเรียนเข้าใจความหมายไม่ตรงตามสำนวนรองลงมาเท่ากัน คือ “จนตรอกและไก่เห็นตีนงู งูเห็นนมไก่” จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5

ตัวอย่างสำนวนที่นักเรียนไม่เข้าใจความหมายสำนวนมากที่สุด คือ ฟังหูไว้หูหมายถึง รับฟังคำพูดหรือเรื่องราวอะไรไว้ แต่ไม่ได้เชื่อทั้งหมดนักเรียนมีความเข้าใจความหมายที่ไม่ตรงตามสำนวน แม่พูดอะไรต้องจำ, พ่อแม่ด่าก็เอามือปิดหู, เราต้องทำคำสอน, ฟังหูซ้ายทะลุหูขวาสำนวนที่นักเรียนเข้าใจความหมายไม่ตรงตามสำนวนรองลงมาเท่ากัน คือ “จนตรอกและไก่เห็นตีนงู งูเห็นนมไก่”จนตรอกหมายถึง ไม่มีทางไปนักเรียนเข้าใจความหมายที่ไม่ตรงตามสำนวนว่า กระจอก, ไปให้สุดที่เราคิดไว้ไก่เห็นตีนงู งูเห็นนมไก่ หมายถึง ต่างฝ่ายต่างรู้ความลับซึ่งกันและกันนักเรียนมีความเข้าใจความหมายที่ไม่ตรงตามสำนวนว่า ต่างดูกัน, ไก่เห็นตีนงู แล้วงูเห็นนมไก่, งูอยู่ในไก่

ตอนที่ 2 ผลวิเคราะห์ความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้ของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี)

ความสามารถในการนำไปใช้สำนวนของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) ในการนำสำนวนไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ได้กำหนดไว้ ว่านักเรียนมีความสามารถในการนำไปใช้สำนวนกับสถานการณ์ดังกล่าวมากน้อยเพียงใด

ความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้ของนักเรียนชาวไทยมุสลิม หมายถึง สำนวนที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

ความสามารถในการนำไปใช้ของนักเรียนชาวไทยมุสลิม จำนวนแบบทดสอบ 10 ข้อ และจำนวนผู้บอกข้อมูล 20 คน สำนวนที่นักเรียนมีความสามารถในการนำสำนวนมากที่สุด คือ สำนวน กลิ้งครกขึ้นภูเขา และสี่ขอให้ควายฟังในอัตราที่เท่ากัน จำนวน 18 คน และความสามารถในการนำสำนวนไปใช้น้อยที่สุดคือ สำนวน น้ำมาปลากินมด น้ำลตมตกินปลา จำนวน 1 คน

ความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้ของนักเรียนชาวไทยพุทธ หมายถึง สำนวนที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

ความสามารถในการนำสำนวนไปใช้ของนักเรียนไทยพุทธ จำนวนแบบทดสอบ 10 ข้อ และจำนวนผู้บอกข้อมูล 20 คน สำนวนที่นักเรียนมีความสามารถในการนำสำนวนไปใช้มากที่สุด คือ สำนวน กลิ้งครกขึ้นภูเขา จำนวน 20 คน และความสามารถในการนำสำนวนไปใช้น้อยที่สุดคือ สำนวน คางคกขึ้นวอ จำนวน 7 คน

ซึ่งพบว่านักเรียนชาวไทยพุทธมีความสามารถในการนำสำนวนไทยมากกว่านักเรียนชาวไทยมุสลิม แต่โดยภาพรวมแล้วก็ได้ต่างกันมาก อาจด้วยเหตุผลที่ต่างกัน เช่น นักเรียนไทยพุทธมีการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันจึงทำให้นักเรียนชาวไทยพุทธมีความเข้าใจในสำนวนเหล่านี้มากกว่านักเรียนชาวไทยมุสลิม

ตอนที่ 3 ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบความเข้าใจความหมายและความสามารถในการนำ
 สำนวนไทยไปใช้ของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี)

เปรียบเทียบความเข้าใจความหมายสำนวนไทย

การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจความหมายสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ จำนวน 40 คน นักเรียนชาวไทยมุสลิมจำนวน 20 คน และนักเรียนชาวไทยพุทธ 20 คนทำ
 แบบทดสอบ 10 ข้อดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความเข้าใจความหมายสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ

สำนวน	ตรงตามสำนวน		ใกล้เคียงสำนวน		ไม่ตรงตามสำนวน	
	มุสลิม	ไทยพุทธ	มุสลิม	ไทยพุทธ	มุสลิม	ไทยพุทธ
1. คนละไม้คนละมือ	10	16	6	2	4	2
2. จนตรอก	1	4	6	14	3	3
3. กระจายตื่นตูม	3	3	6	9	11	9
4. ตัวใครตัวมัน	3	3	10	11	7	6
5. ทรัพย์สินในดิน สินในน้ำ	0	0	0	0	20	20
6. มาก่อนไก่	13	2	0	16	7	2
7. ไก่เห็นตีนงู งูเห็นนมไก่	17	15	7	4	6	0
8. น้ำขึ้นให้รีบตัก	12	17	2	2	6	0
9. ไก่แก่แม่ปลาช่อน	0	7	0	0	20	13
10. ฟังหูไว้หู	3	1	1	7	16	12

จากตารางที่ 2 จากตารางสรุปได้ว่า ความเข้าใจความหมายสำนวนของนักเรียนชาวไทยมุสลิม
 จำนวน 20 คน ตอบแบบสอบถาม 10 ข้อ นักเรียนเข้าใจความหมายตรงสำนวนมากที่สุด คือ สำนวน ไก่เห็นตีนงู
 งูเห็นนมไก่ จำนวน 17 คน เข้าใจความหมายใกล้เคียงสำนวนคือ สำนวน ตัวใครตัวมัน จำนวน 10 คน และเข้าใจ
 ความหมายสำนวนไม่ตรงสำนวนคือ สำนวนไก่แก่แม่ปลาช่อนกับสำนวนทรัพย์สินในดินสินในน้ำ จำนวน 20 คน

ความเข้าใจความหมายสำนวนของนักเรียนชาวไทยพุทธ จำนวน 20 คน ตอบแบบสอบถาม 10 ข้อ
 นักเรียนเข้าใจความหมายตรงสำนวนมากที่สุด คือ สำนวนน้ำขึ้นให้รีบตัก จำนวน 17 คน และเข้าใจความหมาย

สำนวนใกล้เคียง คือ จนตรอก จำนวน 14 คน และนักเรียนที่เข้าใจความหมายไม่ตรงสำนวนคือ สำนวน ทรัพย์
 ในดิน สิ้นในน้ำ จำนวน 20 คน

การเปรียบเทียบความเข้าใจความหมายในสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาว
 ไทยพุทธโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) ทั้ง 2 ศาสนา เป็นการวัดจากค่าคะแนนรวมที่ได้จากแบบทดสอบจำนวน
 10 ข้อ โดยกำหนดเกณฑ์ความเข้าใจดังต่อไปนี้

1. ความเข้าใจความหมายในสำนวนไทยของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีมาก หมายถึง ความเข้าใจ
 ความหมายของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ ทั้ง 2 ศาสนา มีค่าคะแนนรวมจากแบบทดสอบ
 คิดเป็นร้อยละ อยู่ในช่วงคะแนนร้อยละ 80 - 100

2. ความเข้าใจความหมายในสำนวนไทยของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี หมายถึง ความเข้าใจความหมาย
 ของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ ทั้ง 2 ศาสนา มีค่าคะแนนรวมจากแบบทดสอบ คิดเป็น
 ร้อยละ อยู่ในช่วงคะแนนร้อยละ 70 - 79

3. ความเข้าใจความหมายในสำนวนไทยของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง หมายถึง ความเข้าใจ
 ความหมายของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ ทั้ง 2 ศาสนา มีค่าคะแนนรวมจากแบบทดสอบ
 คิดเป็นร้อยละ อยู่ในช่วงคะแนนร้อยละ 60 - 69

4. ความเข้าใจความหมายในสำนวนไทยของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำ หมายถึง ความเข้าใจ
 ความหมายของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ ทั้ง 2 ศาสนา มีค่าคะแนนรวมจากแบบทดสอบ
 คิดเป็นร้อยละ อยู่ในช่วงคะแนนร้อยละ 0 - 59

จากการเปรียบเทียบความเข้าใจความหมายในสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียน
 ชาวไทยพุทธ โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) ทั้ง 2 ศาสนา โดยพิจารณาจากค่าคะแนนรวมจากแบบทดสอบ
 จำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็มรวม 200 คะแนน รวมเป็น 400 คะแนน ซึ่งผลปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ค่าคะแนนการเปรียบเทียบความเข้าใจความหมายสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทย มุสลิมกับ
 นักเรียนชาวไทยพุทธ ทั้ง 2 ศาสนาเป็นการวัดจากค่าคะแนนรวมที่ได้จากแบบทดสอบ จำนวน 10 ข้อ
 ปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

นักเรียน	คะแนนรวมที่ได้	คิดเป็นร้อยละ
นักเรียนชาวไทยมุสลิม	100	50
นักเรียนชาวไทยพุทธ	133	66.5
รวม 2 ศาสนา	233	58.25

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นได้ว่า ความเข้าใจความหมายสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับ
 นักเรียนชาวไทยพุทธ โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) ทั้ง 2 ศาสนา มีความเข้าใจดังต่อไปนี้

1. นักเรียนชาวไทยมุสลิม

ความเข้าใจความหมายในสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิม ของโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี)
 โดยพิจารณาจากคะแนนรวมของแบบทดสอบ จำนวน 10 ข้อ เก็บข้อมูลจากนักเรียน 20 คน ซึ่งคะแนนรวม

จากแบบทดสอบ 20 ฉบับ รวม 200 คะแนน นักเรียนสามารถทำแบบทดสอบได้คะแนนรวมทั้งสิ้น 100 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 50 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชาวไทยมุสลิมโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) มีความเข้าใจความหมายในสำนวนไทยอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำร้อยละ 0 - 59

2. นักเรียนชาวไทยพุทธ

ความเข้าใจความหมายในสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยพุทธ ของโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) โดยพิจารณาจากคะแนนรวมของแบบทดสอบ จำนวน 10 ข้อ เก็บข้อมูลจากนักเรียน 20 คน ซึ่งคะแนนรวมจากแบบทดสอบ 20 ฉบับ รวม 200 คะแนน นักเรียนสามารถทำแบบทดสอบได้คะแนนรวมทั้งสิ้น 133 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 66.5 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชาวไทยพุทธโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) มีความเข้าใจความหมายสำนวนไทยอยู่ในเกณฑ์ปานกลางร้อยละ 60 - 69

ผลรวมที่ได้ของทั้ง 2 ศาสนา ที่ประกอบด้วยนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) โดยพิจารณาจากคะแนนรวมของแบบทดสอบจำนวน 20 ข้อ ทั้งหมด 40 ฉบับ รวม 400 คะแนน ซึ่งนักเรียนจากทั้ง 2 ศาสนา ทำแบบทดสอบได้คะแนนรวมทั้งสิ้น 233 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 58.25 แสดงให้เห็นว่านักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) มีความเข้าใจความหมายในสำนวนไทยอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำร้อยละ 0 - 59

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) มีความเข้าใจความหมายของสำนวนมากที่สุดคือ กลุ่มนักเรียนชาวไทยพุทธ ซึ่งมีความเข้าใจความหมายในสำนวนไทยอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง รองลงมาคือนักเรียนชาวไทยมุสลิม มีความเข้าใจความหมายสำนวนไทยอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำ และจากผลรวมที่ได้ของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) ทั้ง 2 ศาสนา มีความเข้าใจความหมายสำนวนไทยอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำ ทั้งนี้จากผลสรุปที่ได้ทำให้เห็นภาพรวมของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) มีความเข้าใจในเรื่องสำนวนไทยยังไม่ถึงเกณฑ์ที่ดี แต่ว่าระดับความเข้าใจของนักเรียนทั้ง 2 ศาสนา จากผลรวมคะแนนที่ได้โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกันมาก ความเข้าใจความหมายของสำนวนทั้งสองศาสนา มีความใกล้เคียงกัน ซึ่งอาจเกิดจากกลุ่มสำนวนที่เลือกทำแบบสอบถาม จะปรากฏอยู่ในนิทาน หรือ หนังสือเรียนบ้าง ทำให้มีการเรียนการสอนที่เหมือนกัน และทำให้เข้าใจความหมายสำนวนได้ใกล้เคียงกันทั้งสองศาสนา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ความเข้าใจความหมายสำนวนไทยของทั้งสองศาสนาไม่แตกต่างกัน และจากผลสรุปดังกล่าวนี้อาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความเข้าใจความหมายสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) เท่านั้น เพราะจากกลุ่มนักเรียนผู้บอกข้อมูลที่มีวิจัยศึกษาอยู่ในวงจำกัดเล็ก ๆ หากศึกษาในวงจำกัดกว้าง ๆ อาจจะทำให้เห็นความเข้าใจในความหมายของสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) ได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นก็เป็นได้

เปรียบเทียบความสามารถในการนำไปใช้สำนวน

เปรียบเทียบความสามารถในการนำไปใช้สำนวนของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธของโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) ว่านักเรียนสามารถนำไปใช้สำนวนกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้องหรือผิดไปจากเดิม

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบความสามารถในการนำไปใช้สำนวนของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี)

สำนวน	ความสามารถในการนำสำนวน ไปใช้ของนักเรียนชาวไทย มุสลิม				ความสามารถในการนำ สำนวนไปใช้ของนักเรียนชาว ไทยพุทธ				หมายเหตุ
	ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ	ถูก	ร้อยละ	ผิด	ร้อยละ	
1. กลิ้งครกขึ้น ภูเขา	18	90	2	10	20	100	0	0	ไทยพุทธ ตอบถูก มากกว่า มุสลิม
2. คางคกขึ้นวอ	6	30	14	70	7	35	13	65	ไทยพุทธ ตอบถูก มากกว่า มุสลิม
3. งูกินหาง	10	50	10	50	9	45	11	55	มุสลิมตอบ ถูกมากกว่า ไทยพุทธ
4. ปอกกล้วยเข้า ปาก	16	80	4	20	15	75	5	25	มุสลิมตอบ ถูกมากกว่า ไทยพุทธ
5. กระจาย หมายจันทร์	15	75	5	25	15	75	5	25	มุสลิมตอบ เท่ากับไทย พุทธ
6. จับปลาสอง มือ	15	75	5	25	15	75	5	25	มุสลิมตอบ เท่ากับไทย พุทธ
	14	70	6	30	19	95	1	5	ไทยพุทธ ตอบถูก

7. ช้างตายทั้งตัว เอาใบบัวปิด	16	80	4	20	16	80	4	20	มากกว่า มุสลิม
8. ไก่งามเพราะ ชน คนงามเพราะ แต่ง	1	5	19	95	8	40	12	60	มุสลิมตอบ เท่ากับไทย พุทธ
9. น้ำมาปลากิน มด น้ำลตมดกิน ปลา	18	90	2	10	19	95	1	5	ไทย พุทธ ตอบ ถูก มากกว่า มุสลิม
10. สี่ ขอ ให้ ควายฟัง									ไทย พุทธ ตอบ ถูก มากกว่า มุสลิม

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการนำไปใช้สำนวนของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนไทยพุทธโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) จำนวนแบบทดสอบ 10 ข้อ และจำนวนผู้บอกข้อมูล 40 คน พบว่าสำนวนที่นักเรียนชาวไทยมุสลิมมีความสามารถในการนำไปใช้สำนวนมากกว่านักเรียนชาวไทยพุทธ มี 2 สำนวน คือ 1) ปอกกล้วยเข้าปาก จำนวน 16 คน ร้อยละ 80 และสำนวน 2) งูกินหาง จำนวน 10 คน ร้อยละ 50 ส่วนสำนวนที่นักเรียนชาวไทยพุทธมีความสามารถในการนำไปใช้สำนวนมากกว่านักเรียนชาวไทยมุสลิม มี 5 สำนวน คือ 1) สำนวนกลิ้งครกขึ้นภูเขา จำนวน 20 คน ร้อยละ 100 2) สำนวนช้างตายทั้งตัวเอาใบบัวปิด 3) สำนวนสี่ขอให้ควายฟัง จำนวน 19 คน ร้อยละ 95 4) สำนวนน้ำมาปลากินมด น้ำลตมดกินปลา จำนวน 8 คน ร้อยละ 40 และ 5) สำนวน คางคกขึ้นวอ จำนวน 7 คน ร้อยละ 35 ส่วนสำนวนที่นักเรียนชาวไทยมุสลิมมีความสามารถการนำไปใช้สำนวนเท่ากับนักเรียนชาวไทยพุทธ คือ สำนวนกระต่ายหมายจันทร์ กับสำนวนจับปลาสองมือ จำนวน 15 คน ร้อยละ 75

ผลพบว่า นักเรียนชาวไทยพุทธมีความสามารถในการนำไปใช้สำนวน ส่วนใหญ่ใกล้เคียงกันไม่ต่างกัน อาจเนื่องจากว่า สำนวนที่ผู้วิจัยได้หยิบมาทำแบบทดสอบนี้ เป็นสำนวนที่ส่วนใหญ่แล้วนักเรียนจะคุ้นเคย อาจจะด้วยเหตุผลที่ว่า สำนวนที่ผู้วิจัยได้หยิบมาทำแบบทดสอบมานั้น เป็นสำนวนที่ปรากฏอยู่ในนิทานและหนังสือเรียนก็ตาม เป็นต้น หรือเป็นสำนวนที่นักเรียนใช้กันอยู่แล้ว จึงทำให้นักเรียนทั้งสองศาสนาเข้าใจความหมายได้ใกล้เคียงกัน แต่มี 2 สำนวนที่นักเรียนชาวไทยมุสลิมให้ความหมายต่างกับนักเรียนชาวไทยพุทธ คือ สำนวน ช้างตายทั้งตัวเอาใบบัวปิด มุสลิมตอบถูก 14 คน ร้อยละ 70 นักเรียนไทยพุทธ ตอบถูก 19 คน ร้อยละ 95 ซึ่งทั้งสองศาสนาพบว่า นักเรียนชาวไทยมุสลิมมีความสามารถในการตอบแบบสอบถามน้อย

กว่า 5 คะแนนกับนักเรียนชาวไทยพุทธ อาจด้วยเหตุที่ว่า นักเรียนชาวไทยมุสลิม อาจไม่ค่อยได้ใช้สำนวนไทยในการพูดสักเท่าไร แต่ในทางกลับกัน นักเรียนชาวไทยพุทธ อาจจะใช้สำนวนไทยในการพูด จึงทำให้นักเรียนชาวไทยพุทธมีความสามารถในการนำสำนวนไปใช้ และอีกสำนวนหนึ่งคือ สำนวน น้ำมาปลาकिनมด น้ำลตมตกินปลา มุสลิมตอบถูก 1 คน ร้อยละ 5 นักเรียนไทยพุทธตอบ 8 คน ร้อยละ 40 ซึ่งทั้งสองศาสนา พบว่า นักเรียนชาวไทยมุสลิมตอบถูกน้อยกว่านักเรียนชาวไทยพุทธ 7 คะแนน อาจด้วยเหตุที่ว่านักเรียนชาวไทยมุสลิม อาจไม่ค่อยได้ใช้สำนวนไทยในการพูดสักเท่าไร แต่ในทางกลับกัน นักเรียนชาวไทยพุทธ อาจจะใช้สำนวนไทยในการพูดในชีวิตประจำวัน จึงทำให้นักเรียนชาวไทยพุทธมีความสามารถในการนำไปใช้สำนวนมากกว่านักเรียนชาวไทยมุสลิม และอีกอย่างคือนักเรียนชาวไทยพุทธมีแหล่งที่อยู่ในตัวเมืองเป็นส่วนใหญ่ และมีการใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสาร ทำให้นักเรียนชาวไทยพุทธมีความเคยชินในการใช้ภาษาไทยเป็นหลัก เมื่อนักเรียนชาวไทยพุทธได้เข้าเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งต่างโรงเรียนก็มีระบบการศึกษาตามมาตรฐานของไทย สำหรับความเข้าใจและความสามารถในการนำไปใช้สำนวนของนักเรียนชาวไทยพุทธทำให้ไม่ค่อยประสบปัญหา เพราะโดยปกติ นักเรียนชาวไทยพุทธจะใช้ภาษาไทยในการสื่อสารอยู่แล้ว และมีการแทรกสำนวนอยู่บ้าง ทำให้มีความเข้าใจในเรื่องการนำไปใช้สำนวนมากกว่านักเรียนชาวไทยมุสลิม

ส่วนนักเรียนชาวไทยมุสลิมมีความสามารถในการนำไปใช้สำนวนน้อยกว่านักเรียนชาวไทยพุทธ เนื่องจากว่า นักเรียนชาวไทยมุสลิมมีแหล่งที่อยู่ในชนบท และมีการใช้ภาษามลายูในการติดต่อสื่อสารมากกว่าภาษาไทย ทำให้นักเรียนชาวไทยมุสลิมมีความเคยชินกับภาษามลายู เมื่อนักเรียนชาวไทยมุสลิมได้เข้าเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งต่างโรงเรียนก็มีระบบการศึกษาตามมาตรฐานของไทย สำหรับความเข้าใจและความสามารถในการนำไปใช้สำนวนของนักเรียนชาวไทยมุสลิมทำให้ประสบปัญหา ในเรื่องของความเข้าใจและการนำไปใช้สำนวนไทย โดยแต่เดิมแล้วภาษามลายูนั้นก็มีส่วนใช้ เพียงใช้เรียกเป็นภาษามลายู ทำให้นักเรียนชาวไทยมุสลิมมีความเข้าใจในเรื่องการนำไปใช้สำนวนน้อยกว่านักเรียนชาวไทยพุทธ

ถึงแม้ว่านักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ จะมีแหล่งที่อยู่ที่แตกต่างกัน รวมถึงการดำเนินชีวิตที่ต่างกัน การใช้ภาษาในติดต่อสื่อสารที่ต่างกัน แต่บางสำนวนก็สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันได้

อภิปรายผล

ความเข้าใจความหมายในสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) ทั้ง 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) ความเข้าใจความหมายสำนวนตรงตามความหมาย 2) ความเข้าใจสำนวนใกล้เคียงสำนวน 3) ความเข้าใจที่ไม่ตรงตามสำนวน จากการสังเกตปรากฏว่า สำนวนที่นักเรียนชาวไทยมุสลิมเข้าใจตรงตามสำนวนมากที่สุดคือ สำนวน น้ำขึ้นให้รีบตัก อาจจะเป็นสำนวนที่เดิมแล้วนักเรียนมีความรู้อยู่บ้างแล้ว และยังเป็นสำนวนที่คุ้นเคยได้กล่าวบ่อย เช่น ยกตัวอย่างว่า เมื่อมีโครงการต่าง ๆ เข้ามา นักเรียนควรที่จะรีบโอกาสนั้น ดังสำนวนที่ว่า น้ำขึ้นให้รีบตัก ทำให้อำนาจนี้มีความคุ้นเคยกับนักเรียนเป็นอย่างมากส่วนสำนวนที่นักเรียนเข้าใจความหมายที่ใกล้เคียงสำนวน คือ สำนวน ตัวใครตัวมัน จากสำนวนดังกล่าวกลับพบว่า นักเรียนเข้าใจความหมายผิดเพี้ยนไปจากเดิมเป็นส่วนใหญ่ อาจเนื่องจากนักเรียนได้อธิบายตามความเข้าใจของตนเอง เช่น สำนวน ต่างคนต่างอยู่ ความหมายตรงตามสำนวนไทยฉบับสมบูรณ์ รศ.วิเชียร เกษปทุม คือ ต่างคนต่างหาทางช่วยกัน ซึ่งจะเห็นได้ว่าจากความเข้าใจความหมายของนักเรียนได้ใกล้เคียงสำหรับสำนวนที่นักเรียนเข้าใจความหมายไม่ตรงตามสำนวนมากที่สุด คือ สำนวน ฟังหูไว้หู อาจเนื่องจาก

สำนวนดังกล่าวนี้ เป็นสำนวนที่นักเรียนคุ้นเคยและไม่ได้มีการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งทำให้นักเรียนตีความหมายผิดไปจากความหมายเดิม

ในประเด็นความสามารถในการนำไปใช้สำนวนของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) พบว่า นักเรียนชาวไทยพุทธมีความสามารถในการนำไปใช้สำนวน มากกว่านักเรียนชาวไทยมุสลิม ส่วนใหญ่ใกล้เคียงกันไม่ต่างกันมาก อาจเนื่องจากว่า สำนวนที่ผู้วิจัยได้หยิบมาทำแบบทดสอบนี้เป็นสำนวนที่ส่วนใหญ่แล้วนักเรียนจะคุ้นเคย อาจจะด้วยเหตุผลที่ว่า สำนวนที่ผู้วิจัยได้หยิบมาทำแบบทดสอบมานั้น เป็นสำนวนที่คุ้นเคยอยู่ในนิทาน และหนังสือเรียนก็ตาม เป็นต้น หรือเป็นสำนวนที่นักเรียนใช้กันอยู่แล้ว จึงทำให้นักเรียนทั้งสองศาสนาเข้าใจความหมายได้ใกล้เคียงกัน อาจด้วยเหตุที่ว่า นักเรียนชาวไทยมุสลิม อาจไม่ค่อยได้ใช้สำนวนไทยในการพูดสักเท่าไร แต่ในทางกลับกัน นักเรียนชาวไทยพุทธ อาจจะใช้สำนวนไทยในการพูด จึงทำให้นักเรียนชาวไทยพุทธมีความสามารถในการนำสำนวนไปใช้มากกว่านักเรียนชาวมุสลิม และอีกอย่างคือนักเรียนชาวไทยพุทธมีแหล่งที่อยู่ในตัวเมืองเป็นส่วนใหญ่ และมีการใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสาร ทำให้นักเรียนชาวไทยพุทธมีความเคยชินในการใช้ภาษาไทยเป็นหลัก เมื่อนักเรียนชาวไทยพุทธได้เข้าเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งต่างโรงเรียนก็มีระบบการศึกษาตามมาตรฐานของไทย สำหรับความเข้าใจและความสามารถในการนำสำนวนไปใช้ของนักเรียนชาวไทยพุทธทำให้ไม่ค่อยประสบปัญหา เพราะโดยปกตินักเรียนชาวไทยพุทธจะใช้ภาษาไทยในการสื่อสารอยู่แล้ว และมีการแทรกสำนวนอยู่บ้าง ทำให้มีความเข้าใจในเรื่องการใช้สำนวนมากกว่านักเรียนชาวไทยมุสลิมถึงแม้ว่านักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ จะมีแหล่งที่อยู่ที่แตกต่างกันรวมถึงการดำเนินชีวิตที่ต่างกัน การใช้ภาษาในติดต่อสื่อสารที่ต่างกัน แต่บางสำนวนก็สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันได้

การเปรียบเทียบความเข้าใจความหมายสำนวนของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) พบว่านักเรียนชาวไทยพุทธเข้าใจความหมายสำนวนไทยมากกว่านักเรียนชาวไทยมุสลิมอาจเนื่องจากว่า นักเรียนชาวไทยพุทธมีพื้นฐานการใช้ภาษาไทยที่มากกว่านักเรียนชาวไทยมุสลิมและในชีวิตประจำวันนักเรียนชาวไทยพุทธมักจะมีการใช้สำนวนไทยในการสื่อสารตลอดเวลาอยู่แล้ว เลยทำให้นักเรียนชาวไทยพุทธมีความเข้าใจความหมายของสำนวนไทยที่ค่อนข้างดีกว่านักเรียนชาวไทยมุสลิม

การเปรียบเทียบความสามารถในการนำไปใช้สำนวนของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธของโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) พบว่านักเรียนชาวไทยพุทธมีความสามารถในการนำไปใช้สำนวนไทยมากกว่านักเรียนชาวไทยมุสลิมเนื่องจากว่า สำนวนที่ผู้วิจัยได้หยิบมาทำแบบทดสอบนี้ เป็นสำนวนที่ส่วนใหญ่แล้วนักเรียนจะคุ้นเคย ด้วยเหตุผลที่ว่า นักเรียนชาวไทยพุทธมีการใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว และสำนวนที่ผู้วิจัยได้หยิบมาทำแบบทดสอบมานั้น เป็นสำนวนที่ปรากฏอยู่ในนิทาน และหนังสือเรียนก็ตาม เป็นต้น หรือเป็นสำนวนที่นักเรียนใช้กันอยู่แล้ว

ผลการเปรียบเทียบความเข้าใจความหมายและความสามารถในการนำสำนวนไทยไปใช้ของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธโรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของแก้วกรานต์ พลบำรุง [4] ซึ่งทำวิจัยเรื่องการศึกษาความรู้ความเข้าใจในการใช้สำนวนไทยในกลุ่มวัยรุ่น ที่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5-6 โรงเรียนเมืองพลวิทยาคม อำเภอพล และโรงเรียนวงน้อยศึกษา อำเภอวงน้อย จังหวัดขอนแก่น โดยผลออกมาว่า กลุ่มวัยรุ่นไทยมีความสามารถในการใช้สำนวนไทยในระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยชิ้นนี้ที่ผลรวมที่ได้ของทั้ง 2 ศาสนา ที่ประกอบด้วยนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) โดยพิจารณาจากคะแนนรวมของแบบทดสอบจำนวน 20 ข้อ ทั้งหมด 40 ฉบับรวม 400 คะแนน ซึ่งนักเรียนจากทั้ง 2 ศาสนา ทำแบบทดสอบได้คะแนนรวมทั้งสิ้น 233 คะแนน คิดเป็นร้อยละ

ละ 58.25 แสดงให้เห็นว่านักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธ โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) มีความเข้าใจความหมายในสำนวนอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำร้อยละ 0 – 59 อันสะท้อนให้เห็นได้ว่าเรื่องราวเกี่ยวกับสำนวนไทยนับวันยิ่งห่างไกลจากความสนใจ และความเข้าใจจากกลุ่มวัยรุ่นเพิ่มมากขึ้น

สรุปผลการวิจัย

ความเข้าใจสำนวนไทยของนักเรียนชาวไทยมุสลิมกับนักเรียนชาวไทยพุทธนักเรียนมีความเข้าใจความหมายของสำนวนไทยยังอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำ เนื่องจากผลสรุปที่ได้ทำให้เห็นภาพรวมของนักเรียนทั้งสองศาสนา มีความเข้าใจในเรื่องสำนวนยังไม่ถึงเกณฑ์ที่ดี แต่ว่าระดับความเข้าใจของนักเรียนทั้งสองศาสนา จากผลรวมคะแนนที่ได้โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกันมาก ความเข้าใจความหมายของสำนวนทั้งสองศาสนามีความใกล้เคียงกัน บางสำนวนนักเรียนไทยพุทธเข้าใจมากกว่านักเรียนชาวไทยมุสลิม บางสำนวนนักเรียนชาวไทยมุสลิมเข้าใจมากกว่านักเรียนชาวไทยพุทธ โดยภาพรวมความเข้าใจความหมายของสำนวนนักเรียนชาวไทยพุทธเข้าใจมากกว่านักเรียนชาวไทยมุสลิม ซึ่งอาจเกิดจากกลุ่มสำนวนที่เลือกทำแบบทดสอบ จะปรากฏอยู่ในนิทานหรือหนังสือเรียนบ้าง ทำให้มีการเรียนการสอนที่เหมือนกัน และทำให้ความเข้าใจความหมายสำนวนได้ใกล้เคียงกันทั้งสองศาสนา แต่ทั้งนี้ด้วยภูมิสำเนาของนักเรียนอยู่ในเขตพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีการใช้ภาษามลายูถิ่นควบคู่กับภาษาไทยกลางในการสื่อสาร และมีการอยู่ร่วมกันแบบพหุวัฒนธรรม มีวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่ค่อนข้างจะได้รับอิทธิพลความเป็นมลายู จึงทำให้การรู้จักหรือเข้าใจในความหมาย และนำไปใช้ของสำนวนไทยค่อนข้างน้อยเมื่อนักเรียนชาวไทยพุทธหรือนักเรียนชาวไทยมุสลิมได้เข้าเรียนในโรงเรียนของรัฐที่เน้นการเรียนการสอนสายสามัญตามระบบการศึกษาตามมาตรฐานของไทย แม้ว่าสำนวนไทยจะถูกสอดแทรกเข้ามาในการเรียนการสอนแล้ว แต่เรื่องสำนวนไทยยังไม่เป็นที่สนใจกับผู้เรียน ผู้เรียนไม่ค่อยเห็นความสำคัญในการนำมาใช้ โดยเฉพาะกับนักเรียนชาวไทยมุสลิมที่ไม่ได้ใช้ในสภาพแวดล้อมบริบทการสนทนา แต่ทั้งนี้โรงเรียนยังต้องตระหนักในเรื่องของการเรียนการสอนเกี่ยวกับสำนวนเพิ่มมากขึ้น เพราะเป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญไม่ว่าจะทั้งกับนักเรียนชาวไทยพุทธหรือนักเรียนชาวไทยมุสลิม

เอกสารอ้างอิง

- [1] วันเนาวิ ยูเด็น. (2540). **สำนวนในภาษาไทย**. ปัตตานี : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- [2] บุญเกิด รัตนแสง. (2536). **วรรณกรรมท้องถิ่น**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- [3] อุทัย ไชยานนท์. (ม.ป.ป.). **คำพังเพยและคำอุปมาอุปไมย**. กรุงเทพฯ : น้ำฝน
- [4] แก้วกรานต์ พลบำรุง. (2543). **การศึกษาความรู้ความเข้าใจในการใช้สำนวนไทยในกลุ่มวัยรุ่น**. กรุงเทพฯ : ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย.